

Motivering kom Forslaget Kl. 2 $\frac{1}{2}$ til Forhandling i Landstinget, og Finanzministeren — jeg ønsker at give et tydeligt Billede af Finanzministerens Ansvar, han skal ikke komme og skyde Skylden paa Grundloven, hvor Skylden saa pienlynt er hans — yttrede ikke et Ord til Landstinget for at faae en lovlig Bevilling, skjøndt han næste Dags Middag havde Udflugt til at staa paa bar Bund — ikke et Ord! Jeg paastaar da, at Finanzministeren har taget sit Embede og sit Ansvar forsængeligt; han har ikke i det mest afgjørende Dieblit for Vedblivelsen af Lovligheden i Landet raft saa meget som en Fingher ud for at faae bevaret Lovligheden. Han er gaaet ud i det tomme Rum bevidst og med Villie med sine Venner i Landstinget i Haab om, at den Politik, han derigjennem kunde skabe, kunde knække det danske Folks Lovfjerhed og Frihedstrang saaledes, at man kunde byde dem et Forslag af dette Indhold bag efter. Det staar altsaa fast for mig, at ved de 3 Gange af 36, hvor Finanzloven ikke er bleven endelig vedtagen, og hvoraf de 2 ikke vedtagne Finanzlove ere endte med selvtagne Bevillinger, der er Ansvar for Ministerens. Det er ikke Grundlovens Skyld og endnu mindre dette Things Skyld. Det er dette Ministeriums Skyld, der efter Grundloven har Forpligtelse til at styre Landet paa lovlig Maade. Det har ikke benyttet og ikke forstaaet sit Ansvar paa rette Maade, og dertil har det ingen som helst Grund haat hverken i Folkethingets Forhold til Anvendelsen af Reglerne eller navnlig i de Bevillingers Størrelse, som man har ydet.

Naar det nu er saa, naar den positive Ret er saa, og vor Udvikling er saaledes, at dette er klart, hvad er saa Grunden til, at Ministeren byder os dette Forslag? Saa naiv kan han dog ikke være, at han tror, at det kan finde Folkethingets Billigelse, saa at det kan komme nogen Begne. Jeg kan ikke tro Andet, end at han maa kunne sige sig selv, at et Folkething, hvis Medlemmer kjende Thingets Stilling til Grundloven og dets Anvendelse af sin Bevillingsret, maa sige: Det er en Haan mod Folkethinget at byde det dette Forslag, og det er navnlig et mærkværdigt Tidens Tegn fra den Side af Samfundet, hvortil Finanzministeren hører, at disse Mænd efter de Forudsætninger, og efter at Grundloven af 26de Juli har faaet det Indhold, som den fik, nu kommer med et saadant Forslag og det fordi han har varetaget sit Embede paa den Maade, som jeg har paavist, og ikke har kunnet faae sit stædige System

til at passe ind i en Lov, der skal behandles af et Ministerium med bløde Fingre. Man vil se, at man heri har optaget en af det oprindelige Regjeringsforslag forkastet Bestemmelse om, at udskyde af den vedkommende Finanzlov Tilføinger og Tilføinger, som Regjeringen ikke holdt af, og endda betragte det Resterende som en Finanzlov uden at anse for forpligtende det, som var vedtaget af begge Thing og stadfæstet af Kongen. — Kultusministeren har forøvrigt alt gravet denne Bestemmelse op og sat den i System, han bruger den, som om den var vedtaget i 1865, skjøndt den da blev forkastet, lige over for Høistoler, Videnskabsdyrkere og mange Andre; han troer trods de bindende Forudsætninger, at Bevillingerne ere givne ham personligt, og at han kan bestemme, hvorledes han vil fordele dem. Jeg har omtalt Bestemmelsen om, at Regjeringen skulde have Ret til mellem Samlingerne at gjøre Udgifter, som ikke vare bevilgede. Det maa nemlig erindres, at den slesvigholstenste Lære ikke da var opfundet, at man kunde benytte § 25 til at lave sig en Finanzlov. Havde den Lære alt da været gjældende, behøvede man jo slet ikke at have holdt paa Bestemmelsen om, at Regjeringen kunde have Lov til mellem Samlingerne at skaffe sig ubevilgede Udgifter, saa havde man jo § 25 at tumle med. Denne Lære var da ikke opfundet, den er kommen senere ind i Udviklingen. Da var det sikkeri, at § 25 aldeles umuligt kunde benyttes dertil, det var Alles Mening, hvad jeg forøvrigt har paavist tidligere i mit Foredrag. Denne Bestemmelse, som da blev forkastet — ogsaa af den nuværende Finanzminister, thi han var selv med i Arbejdet, og selv med til at vedtage den samme Grundlov — griber dette Ministerium nu og tager den op paany. Ministeriet samler sig efter Rigsdagens Slutning, og saa beslutter det Afholdelsen af ikke bevilgede Udgifter, — som det ikke en Gang forelægger for den først sammentrædende Rigsdag, hvilket dog den Gang var Bestemmelsen — og det ikke en Gang i det lille Omfang, som man et Par Gange gjorde i Rigsraadet, thi der benyttede man denne Bestemmelse meget varjomt. Man erindrer maaste, at man har fortalt rundt omkring i Landet, at det ærede Medlem fra Middelfart (Montad) ogsaa har udstedt Provisorium, saa at han da ikke kunde tale imod Ministeriets provisoriske Tilbøieligheder. Det viser sig imidlertid, at det Hele løber ud til, at dette ærede Medlem i Forbindelse med de andre Ministre, i Henhold til en Forsatningsbestemmelse, vedtog Afholdelsen af ikke bevilgede Udgifter, som de bagefter enstemmig fik sanktionerede i Rigsraadet; det, han gjorde